

Alba Castellví Miquel
Il·lustracions d'Albert Arrayás

Un cistell de cireres

Set contes petits
per fer-nos grans

De l'autora
del bestseller
*Educar sense
cridar*

Estrella Polar

Alba Castellví Miquel
Il·lustracions d'Albert Arrayás

Un cistell de cireres

*Set contes petits
per fer-nos grans*

Estrella Polar

Per al Nahil, el meu fillol
Alba Castellví Miquel

Per a la meva germana, Maria, una supermami i millor persona
Albert Arrayás

© del text: Alba Castellví Miquel, 2017
© de les il·lustracions: Albert Arrayás, 2017
© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: octubre del 2017
www.estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-360-5
Dipòsit legal: B. 16.866-2017
Imprés a Espanya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Cocodril

El Nil de vegades sembla un cocodril.

Un dia va anar amb la mare al supermercat. Mentre la mare triava olives de pot i paquets de macarrons, el Nil va veure en un prestatge uns paquets de galetes en forma de coet.

—Mare, vull aquestes galetes —va dir.

La mare se les va mirar, després va mirar el Nil i va respondre:

—No ens convenen.

Això no s'ho esperava, el Nil! Va preguntar a la mare:

—Per què no?

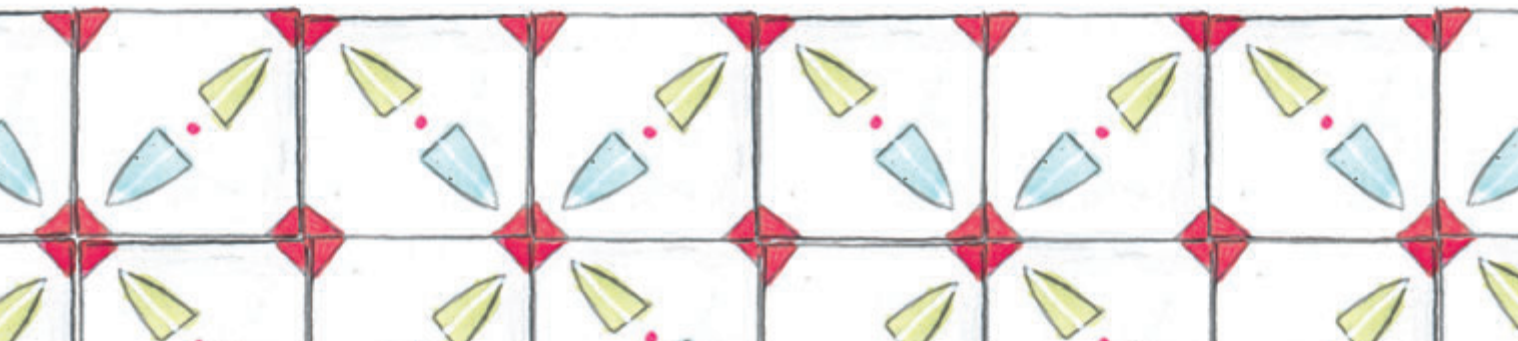
I ella li va dir:

—Perquè són cares i poc saludables.

Aleshores el Nil va sentir com si una cua de cocodril se li remogués a dins. Sense rumiar-s'ho gaire, va cridar:

—Doncs jo les vuuuuull!

I ho va repetir una colla de vegades!

La mare no tenia pas intenció de comprar-les, però el Nil es comportava com un veritable cocodril: estirat a terra, no parava de reclamar les galetes, i ho feia molt enrabiad, tant, que tothom que passava se'l mirava com si fos un animal furiós. La mare estava tan avergonyida que va comprar el paquet de galetes.

Aquella nit a la mare li va costar dormir.

L'endemà, el Nil i la mare van anar al forn. L'aparador era ple de panets, d'ensaïmades i... mmmm! De canyes de xocolata! El Nil era molt aficionat a les canyes de xocolata, i només de veure-les va sentir un gran desig de queixalar-ne una. Així que va dir a la mare:

—Mare, vull una canya de xocolata.

I la mare va respondre:

—Al cabàs, hi duc un entrepà que t'he fet per berenar. Si tens gana, te'l pots menjar.

El Nil va sentir que la cua de cocodril li fuetejava l'interior. Es va tirar a terra i va reclamar la canya de xocolata amb totes les seves forces. La mare estava ben decidida a no comprar-l'hi, perquè aleshores l'entrepà es faria malbé. Així que va continuar esperant el torn mentre el Nil marranejava de mala manera. Fins que una senyora que portava un barret va comprar una canya i l'hi va donar, tot dient:

—Té, pobret, vols aquesta canya, oi? Au, maco, aquí la tens, no ploris.

La mare no va saber què dir. Va pensar que la senyora devia estar cansada de sentir el Nil i que tenia ganes que callés.

El Nil va donar les gràcies a la senyora i es va menjar la canya. Estava més alegre que unes pasqües.

Però a la mare no li havia agradat gens el que havia passat.

L'endemà, la mare i el Nil van anar a comprar a la fruiteria. El Nil va veure unes cireres vermelles que semblaven delicioses i va dir:

—Mare, vull cireres.

La mare va respondre:

—Avui, no. No n'és temps, venen de lluny i són massa cares.

Què diries que va fer, el Nil?

Ho endevines? Es va tirar a terra i... semblava un cocodril enmig d'un bassal de fang. Cridava, estirava els pantalons de la mare...

Fins que la botiguera va agafar un parell de cireres i va fer el gest de posar-les a la mà del Nil, tot dient:

—Té, mac...

Però la mare no la va deixar acabar.

—No —va dir—. El Nil no ha de menjar cireres. Ja li he dit per què: no és temps de cireres i són massa cares. A més a més, amb rebequeries no s'aconsegueixen les coses.

El Nil va sentir que el cocodril tenia encara més força dins seu. Era com si la bèstia s'hagués enrabiat. Va plorar encara més fort, va cridar i va picar de peus a terra amb totes les seves forces.

La mare va pagar i va dir:

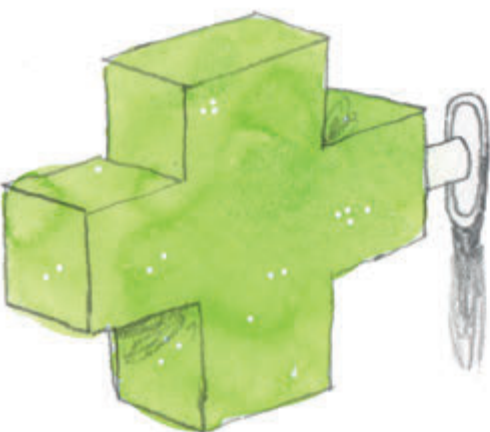
—Anem, Nil. —Estava tranquil·la.

Un cop van ser fora, li va explicar:

—Nil, ara anirem a la farmàcia. Tu no hi podràs entrar, perquè quan vols una cosa que no pot ser, no et comportes com cal.

El Nil no va tenir més remei que esperar-se a fora. Es va asseure a la vorera. Va passar un gos i el va ensumar. Això, al Nil, no li va agradar gens. Després, durant molta estona, no va passar ningú. Estar-se allà a fora era mooolt avorrit.

FARMÀCIA

La mare va sortir i van anar cap a casa. Quan hi van arribar, van seure a berenar. El Nil feia molt mala cara.

—Què et passa, Nil? —va preguntar la mare.

—Volia entrar a comprar amb tu i no m'has deixat. No m'ha agradat gens.

—Aaaah —va dir la mare—. Això és cosa del cocodril. Als llocs on hi ha altra gent hem de respectar la tranquil·litat de tothom. Quan el cocodril se't desperta dins, molesta els altres. I no tenim el dret de molestar. Per tant, fins que tu no puguis controlar el teu cocodril, no podràs entrar a les botigues. Demà et quedaràs a casa, a veure si aconsegueixes calmar aquest animal furiós, i el proper dia podem anar a comprar tranquils i contents.

L'endemà la mare va anar a comprar i el Nil es va quedar a casa.
Quin rotllo!

Quan la mare va tornar, ell li va dir:

—No m'hi vull tornar a quedar, aquí! Però jo no en sé, de fer estar
quiet el cocodril!

La mare del Nil va treure de la bossa un paquetet embolicat, el va
donar al Nil i li va dir que el desemboliqués. Era una llibreta que tenia
tot de cireres dibuixades. Li va dir:

